

че е най-близу на разума, да имамы сѣкога предъ очи-тѣ си за да отбѣгнемъ опѣва, що е зло, погрѣшно и неправо—онова що е до сега было при насъ.

Трѣба ли ни да ся подсетимъ нѣщо си отъ прошлостѣ тѣ ни, то ще ся първо свѣтимъ на нѣщо жално, горчиво, кръвно и мрѣтво;—и на сѣщій мигъ ни обладава прѣдъ очитѣ, какви тѣшки врѣмена и дългы столѣтїя прѣминахмы въ непрестаннѣ тьмотѣ и глухо невѣжество; надъ наши-тѣ главы вихж ся прѣзъ цѣло това врѣмя тьми-чърны облацы, прѣзъ кои-то наможяше да извѣра слънце-то на просветенїе-то за *четыре* почти столѣтїя, да узари и нашый-тѣ снѣжденъ народъ и да му разгрѣй поледены-тѣ гърди печалности и неправди.—Сичко що бѣше наше, зело ни ся бѣше отъ рѣцѣ-тѣ, а друго чуждо и странно за насъ сж ни дали,—тѣй що-то нашый-тѣ народъ стояше на брѣгъ-тѣ на погибель-тѣ си!

miđlocŭ, Domnilorŭ, mai sim-
plu și mai sigurŭ totŭ-de uă-
dată, decâtŭ a avé totŭ-d-a-
una în vedere (spre a evita)
cea ce e rău, erronatŭ și ne-
dreptŭ— cea ce a fostŭ pē-
nē acum la noi.

Reminiscența trecutului no-
stru ne prezintă de-uă-dată
unŭ tablou orribil, care ne
face să simțimŭ unŭ ce tristŭ,
amarŭ, sângerosŭ, funebru,—
adică desperarea, suppliciu-
lacrimile și sângele generați-
unilorŭ trecute; și chiar în a-
cellŭ momentŭ se arăttă ochi-
lorŭ nostri, ca în tr'unŭ spe-
chiŭ, chiar în acellŭ momentŭ,
dicŭ, vedemŭ, prin imaginați-
une, ce timpŭ dureroși și căți
lungi secolŭ amŭ petrecutŭ în
tr'unŭ continuŭ întunericŭ și în
tr'uă ignoranță surdă și suffo-
cată, letargiă adevărată ucci-
dătorică; pe d'assupra capete-
lorŭ noastre planarē, în totŭ
spațiulŭ acestui timpŭ, norŭ din
cei mai obscurŭ, printre cari
nu puté pătrunde sórele civi-
lizațiunii în cursŭ de patru se-
colŭ trecuți, spre a lumina și
pe infortunatulŭ nostru poporŭ
și spre a-i încălđi ânima, în-
ghecată de durere și nedrep-
tate. Totŭ ce era allŭ nostru
ni se luasse din mâne, ni se
răpisse, și, iu locu-î, ni se de-
te séu, ca să dicŭ mai bine,